Bruiloftzang voor den heere Pieter Claris en jufvrouwe Maria de Planke

door den echt verëenigt, in Gouda, den 11den der louwmaende des jaers MDCCLVII

Joachim Oudaen

bron

Joachim Oudaen, *Bruiloftzang voor den heere Pieter Claris en jufvrouwe Maria de Planke*. Z.p., z.j. [1757]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/ouda002brui01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

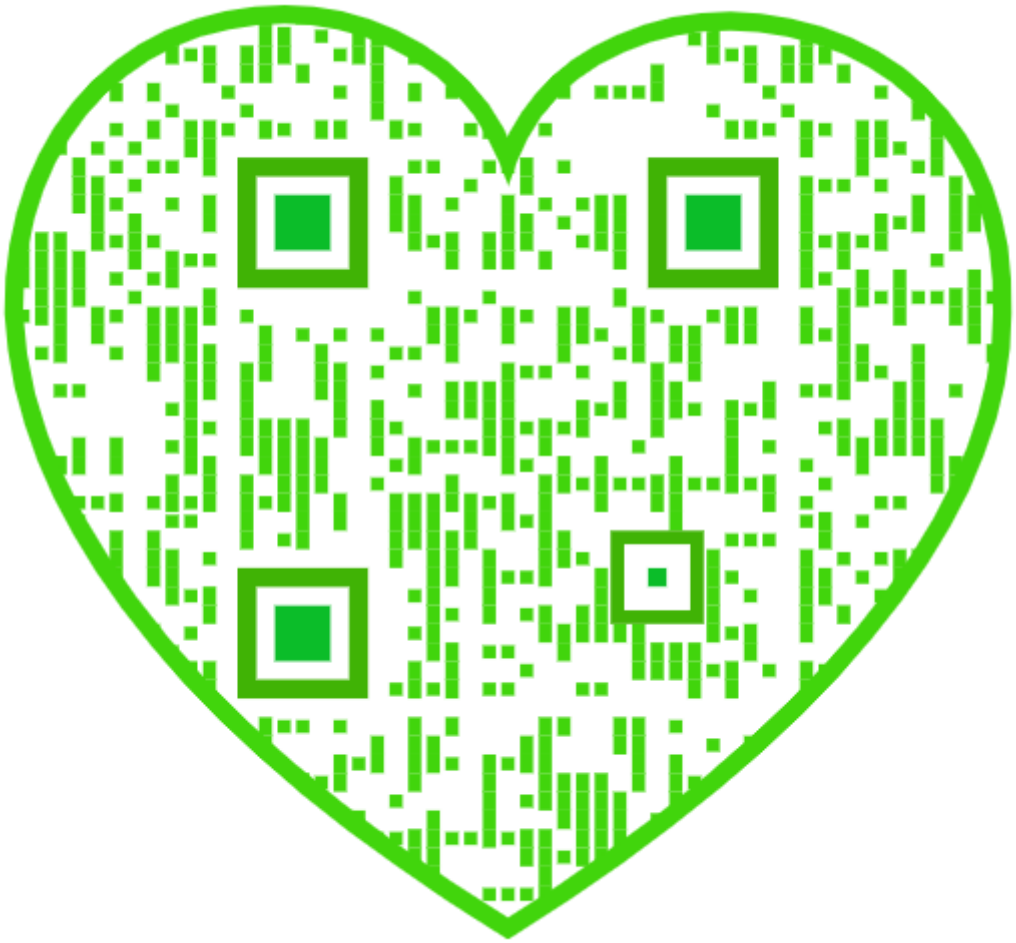

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

Bruiloftzang voor den heere Pieter Claris en jufvrouwe Maria de Planke.

AEN DEN VADER DER TROUWGENOOTEN.

GY wacht myn' Bruiloftzang en zegen.
Welaen, myn trage dichtgodin,
Genoopt door de eêlste vriendenmin,
Laet zich, O JAKOB! thans bewegen,
Om, grypende den huwlykstoon,
Reeds door uw' heuschen dwang beluster,
Uw dochter en uw' jongsten zoon,
Een' broeder met zyn lieve zuster,
Dat eensgezint en deugdryk Paer,
Te leiden voor het echtältaer.

Wy hebben met geen valsche goden
Van 't onverlichte heidendom,
Voor deze Bruid' en Bruidegomm',
In onzen Bruiloftzang' van nooden.
Neen. Venus en 't gevleugelt Wicht,
Kupido, met zyn' broeder Hymen,
Verbannen we uit ons Trouwgedicht.
Wie, met die fabeltael', zyn rymen
Tot walgens rekt, ontdekt al meest
Zyn kunsteloos gebrek aen geest'.

Het kan ons echter niet behagen,
Om, op eene afgezongen wys,
Het bloeijend Oostersch Paradys
En 's weerelds jeugdt hier voor te dragen,
Toen de eerste Trouw, door Godt, den Heer,
Werd ingelyft met zegeningen.
Men hoorde, duizendmael en meer,
Van Adam en Eva zingen,
En waer 't niet duizendmael gedaen,
Zoo wees 't Gods woordt ons duidlyk aen.

Hoe! schiet 'er ligt niet anders over?
Dan slagt de zangstof 't guur saizoen,
Dat, dor en gansch berooft van groen,
Thans frisch gebloemt noch blinkend loover
Oplevert, tot sieraedt der Bruid'.
Hoe 't zy, heb ik my niet bedrogen,
Ik zag den heilstaet korts vooruit,
Dien deze Twee beleven mogen:
Dat zegenryk vooruitgezicht
Herdenk ik in dit Feestgedicht.

Eerst lag uw huis geheel gedompelt
In zwaren drukk' en zwarten rouw',
By de uitvaert van uw dierbre vrouw',
Die, door het sterflot overrompelt,
Haer dochter u bevolen liet.
Gy scheent zelf tot geen' troost genegen.
Uw zoonen deelden in 't verdriet.
Doch PIETER was vooräl verlegen,
Dat zy, wie hy zyn liefde schonk,
In heete tranen schier verdronk.

MARIË, om haer godvruchte moeder
Van droefheit overweldigt, viel,
Beklemt van hart en flaeuw van ziel',
In de armen van haer' waerden broeder;
Die, zelf getroffen door dit lot,
Verzuchtte en, met bekreten oogen,
Vast uitzag, of de algoede Godt
Geen hulp mogt' zenden uit den hoogen,
Die, in een helderblinkend licht,
Zich ras ontwolkte voor 't gezicht.

De Reden, met het zalig wezen
Van uw *Kornelia* bekleedt,
Stond, als een heilbodin, gereedt,
Om hier de smerten te genezen:
Toen zag ik, dat zy, troostgezint,
Nadat zy zooveel wangen droogde,
Op eene ontrolde zinneprint,
Den reinen wellust vingertoogde,
Die, in een vreedzaem Trouwverbondt,
Uw' kinderen te wachten stond.

Een jeugdig Paer, dat, even teeder,
Elkaêr omhelsde, ruste hier,
By 't ruischen van een goudtrivier,
In schaduw' eens olyfbooms neder,
Terwyl gewiekte Naerstigheit,
Die, tot den avondt van den morgen,
Zich kweet, om, met het vlug Beleit,
Voor 't nut van 's mans bedryf te zorgen,
Aen zyne voeten, vracht by vracht
Van aerdsche zegeningen bragt.

De Matigheit en 't Vergenoegen
Begunstigden de kuische vrouw;
De Vruchtbaerheit scheen zelf haer trouw'
Een ry van spruiten toe te voegen.
De Godvrucht, van 't Geloof verzelt,
Deed hun Gods Liefde en Trouw erkennen,
De Twist en Tweedragt ruimden 't veldt.
Een Feniks rees en sloeg zyn pennen
Zoo snel tot tweemael tegen een,
Dat myn bespiegeling verdween.

Behoef ik hier nu te openbaren,
CLARIS! wat zinbeduidenis
In dit vertoog gelegen is?
My dunkt, het kan zichzelf verklaren.
Die goudtrivier is de Ysselvliet,
Die, langs zyn zellingen en bogten,
Voorby des Bruîgoms woning schiet,
En klai oplevert, alle togten,
Daer 't, eerst in steen hervormt, in 't kort,
In klinkklaer goudt verwisselt word'!

Maer wat wil hier de Feniks wezen?
Die vlugge vogel toont ons klaer
Dit Nieuw-, 't geen uit het Oude Jaer,
Juist als een Feniks, is gerezen.
't Geklapwiek spelt dees' tweeden dag,
Die reeds uw' zoon met heil bejegent,
Waeröp hy dankbaer juichen mag,
Terwyl zyn Echt word ingezegent.
Geluk! men neem' myn Zangeres
Hier voor een Huwlyksprofetes!

JOACHIM OUDAEN.